

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 208/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED]
[REDACTED] zastúpenej Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 19P/235/2020-714 z 23. septembra 2022, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoP/17/2023 z 9. augusta 2023 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5CdoR/17/2023 z 25. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 19P/235/2020-714 z 23. septembra 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7CoP/17/2023 z 9. augusta 2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5CdoR/17/2023 z 25. januára 2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Košice-okolie rozsudkom zo 16. apríla 2014 zveril maloletú [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do pestúnskej starostlivosti sťažovateľky po tom, čo rozsudkom z 30. októbra 2023 vyhlásil maloletú za osvojiteľnú a biologickú matku maloletej pozbavil rodičovských práv a povinností.

3. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom okresný súd vyhovel návrhu matky maloletej a prinavrátil jej rodičovské práva a povinnosti (I. výrok), matke, maloletej a sťažovateľke uložil povinnosť podrobiť sa sociálno-psychologickému poradenstvu na účel nadviazania kontaktu maloletej s jej matkou pod vedením psychológa (II. výrok), súčasne zrušil rozsudok Okresného súdu Košice-okolie č. k. 19P/141/2013-23 z 30. októbra 2023, ktorým bola matka pozbavená rodičovských práv a povinností, a uznesenie okresného súdu č. k. 9P/76/2020-104 z 31. septembra 2020 o ustanovení poručníka maloletému dieťaťu (III. výrok). Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (IV. výrok).

3.1. V odôvodnení uviedol, že po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom doplnil dokazovanie v potrebnom rozsahu, opätovne vypočul sťažovateľku, matku, psychológa, ktorý spolupracuje s maloletou a sťažovateľkou a zisťoval tiež názor maloletej. Uviedol, že matka začala po zastabilizovaní svojich pomerov prejavovať o maloletú záujem už v roku 2018, pričom 25. septembra 2020 odvolala súhlas s osvojením maloletej. Súd mal z vypočutia maloletej preukázané, že aktuálne k osobe matky pociťuje zvedavosť, chce ju spoznať, i keď v stabilite svojho zázemia. Maloletá má k svojej náhradnej rodine pozitívny vzťah, má silné citové väzby vytvorené nielen so sťažovateľkou, ale aj s jej manželom a rovnako aj s ich deťmi. Skutočnosť, že maloletá nemá problém stretnúť sa s jej matkou, potvrdil aj psychológ, ktorý s maloletou a sťažovateľkou spolupracuje od roku 2020. Za daného stavu súd rozhodol o prinavrátení rodičovských práv a povinností biologickej matke maloletej a zároveň uložil výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa sociálno-psychologickému poradenstvu, ktorého cieľom je vytvorenie priestoru na nadviazanie kontaktu maloletej s jej matkou za asistencie psychológa a sťažovateľky ako osoby, s ktorou má maloletá vytvorená veľmi silnú citovú väzbu.

4. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil s názorom okresného súdu, že prinavrátenie rodičovských práv a povinností matke nie je v rozpore so záujmom maloletej a umožní postupné rozvíjanie ich vzťahu. Konštatoval, že bez rozhodnutia o prinavrátení rodičovských práv a povinností by sa matka nemohla domáhať styku s jej maloletou dcérou.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

6. Napadnutým rozsudkom najvyšší súd dovolanie sťažovateľky zamietol podľa § 448 CSP.

6.1. K namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v absencii náležitého odôvodnenia odvolacieho rozsudku dovolací súd uviedol, že odvolací súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky. Konanie vedené odvolacím súdom tak nebolo podľa názoru najvyššieho súdu postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti.

6.2. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka ako právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, vymedzila otázku výkladu najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa v konaní o prinavrátenie rodičovských práv a povinností. Najvyšší súd odkázal na čl. 8 dohovoru a príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a uviedol, že podľa sťažovateľky je správnym riešením nastolenej problematiky záver, že pre prinavrátenie rodičovských práv biologickej matke nepostačuje, ak nie je v rozpore so záujmami maloletej, ale má byť v najlepšom záujme maloletej. Po oboznámení sa s obsahom spisu najvyšší súd dospel k názoru, že súdy nižšej inštancie riadne posudzovali existenciu najlepšieho záujmu maloletej [REDAKOVANÉ] na prinavrátení rodičovských práv a povinností jej matke a v tomto kontexte je potrebné vnímať aj slovné vyjadrenie odvolacieho súdu, že prinavrátenie rodičovských práv biologickej matke nie je v rozpore so záujmami maloletej. Na základe uvedeného konštatoval, že nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, čo by zakladalo odmietnutie dovolania sťažovateľky v tejto časti.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti po stručnej rekapitulácii skutkového stavu uvádza, že biologická matka sa krátko po narodení vzdala maloletej, v dôsledku čoho bola maloletá najprv umiestnená v detskom domove a následne bola zverená do náhradnej starostlivosti, pričom po dlhých rokoch nezáujmu o maloletú začala matka uplatňovať svoje práva, ktoré môžu podstatným spôsobom ovplyvniť život, zdravie a budúcnosť maloletej. Prostredie, v ktorom sa maloletá aktuálne nachádza, považuje za svoju rodinu a sťažovateľka a jej manžel sú najbližšími osobami maloletej. Poukázala na skutočnosť, že v roku 2020 iniciovala konanie o osvojenie maloletej, ktoré bolo okresným súdom prerušené do právoplatného skončenia predmetného konania, a teda jeho výsledok bude mať vplyv aj na konanie o osvojenie. Sťažovateľka identifikovala porušenie svojich označených práv v tom, že konajúce súdy dostatočne nezistili názor maloletej v podstatných otázkach a nevymedzili, čo zodpovedá najlepšiemu záujmu maloletej. Za neudržateľný a nesprávny považuje záver najvyššieho súdu, že podstatná väčšina jej argumentov prednesených vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sa týkala konania o osvojenie, a nie konania o prinavrátenie rodičovských práv a povinností matke. Podľa názoru sťažovateľky nie je možné záujem maloletej hodnotiť v týchto konaniach oddelene. Vytýka konajúcim súdom, že sa žiadnym spôsobom nezaoberali vyhodnotením toho, čo je v najlepšom záujme maloletej. V súvislosti s námietkou o nedostatočnom zistení skutočného stavu veci sťažovateľka tvrdí, že matka zavádzala konajúce súdy, pokiaľ ide o jej aktuálne pomery, na čo sťažovateľka upozornila v jej dovolaní, preto neobstojí záver najvyššieho súdu, že nie je skutkovým súdom a nemôže sa zaoberať skutkovou stránkou veci. Sťažovateľka je presvedčená, že najvyšší súd mal rozhodnutia súdov nižšej inštancie zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie, keďže najlepší záujem maloletej nemohol byť posúdený v súlade so skutočným stavom veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

8. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

9. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka podala proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu.

10. Obdobne ústavný súd vyhodnotil aj tú časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, čím uplatnila dostupný a účinný právny prostriedok ochrany označených práv, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že dovolanie ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP. Uvedené vzhľadom na subsidiaritu právomoci vylučuje možnosť ústavného súdu preskúmať (po rozhodnutí najvyššieho súdu vo veci samej) z rovnakých dôvodov opakovane rozhodnutie krajského súdu.

11. Vzhľadom na uplatnenie princípu subsidiarity ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

12. Jedným zo základných komponentov práva na spravodlivé súdne konanie je aj povinnosť konajúceho súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, čo predstavuje záruku toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny a neprehľadný. Náležité odôvodnenie rozhodnutia ako prostriedok k zamedzeniu svojvôle súdu má súčasne zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania. Účastník konania má teda právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

13. Uvedené východiská bol povinný pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky rešpektovať aj najvyšší súd, pričom úlohou ústavného súdu bolo preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v danom prípade dodržané a či sa náležité posúdenie právnej veci sťažovateľky odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaného rozhodnutia. Po oboznámení sa s relevantnou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že zo strany

najvyššieho súdu došlo k naplneniu požiadaviek kladených na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

14. V posudzovanej veci všeobecné súdy rozhodovali o návrhu biologickej matky na prinavrátenie jej rodičovských práv a povinností k maloletej ■■■■■ ktorej sa matka krátko po jej narodení vzdala, a preto bola maloletá vyhlásená za osvojiteľnú a následne bola zverená do pestúnskej starostlivosti sťažovateľky, v ktorej sa nachádza od roku 2014.

15. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že k prieskumu súdnych rozhodnutí v rodinnoprávných veciach pristupuje zvlášť rezervovane, pretože rozhodovanie v týchto právnych veciach sa odvíja od zisťovania a posudzovania skutkových okolností a otázok pred všeobecnými súdmi, ktoré ústavný súd s ohľadom na svoje postavenie nemôže nahrádzať. Práve všeobecné súdy totiž majú vzhľadom na svoju nezastupiteľnú osobnú skúsenosť vyplývajúcu z bezprostredného kontaktu s účastníkmi konania a inými osobami zúčastnenými na konaní a z ich znalosti rodinnej situácie vytvorené najlepšie podmienky na vykonanie dokazovania, zistenie skutočného stavu veci [§ 35 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“)] a spravodlivé rozhodnutie vo veci reflektujúce predovšetkým najlepší záujem maloletého dieťaťa v súlade s čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa [porovnaj uznesenia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1551/20 z 23. júna 2020 a sp. zn. III. ÚS 1283/20 zo 16. júna 2020, rozsudok ESĽP vo veci Bronda proti Taliansku z 9. 6. 1998, č. sťažnosti 22430/93, bod 59].

16. Sťažovateľka v rámci svojej predostretej sťažnostnej argumentácie formuluje dve zásadné námietky.

17. Prvá námietka sa týka nedostatočného zistenia názoru maloletej, čo podľa sťažovateľky konajúcim súdom znemožnilo ustálenie jej skutočného záujmu. V konkrétnostiach sťažovateľka tvrdí, že maloletá nebola vypočutá vo vzťahu ku „*klúčovým otázkam*“ s „*ohľadom na dopady na život maloletej*“ a v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí absentuje posúdenie najlepšieho záujmu maloletej ako zákonného kritéria pre rozhodnutie vo veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa.

18. Uvedenej výhrade sťažovateľky nemožno prisvedčiť. Podľa názoru ústavného súdu sa konajúce súdy názorom maloletej riadne zaoberali. V intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu okresný súd vypočul maloletú, ktorá deklarovala veľmi silný citový vzťah k sťažovateľke a ostatným členom rodiny. Z vyjadrenia maloletej bolo zrejmé, že má vedomosť o tom, že sťažovateľka nie je jej biologickou matkou. Maloletá nadviazanie kontaktu so svojou matkou neodmietla, ale trvala na prítomnosti jej blízkych osôb. Na účel riadneho zistenia postoja maloletej k aktuálnej situácii okresný súd vypočul taktiež psychológa dlhodobo spolupracujúceho s maloletou a sťažovateľkou, ktorý potvrdil, že maloletá nemá problém stretávať sa za určitých podmienok so svojou matkou, pričom pre nadviazanie kontaktu odporučil odbornú asistenciu.

19. Podľa názoru ústavného súdu tak konajúce súdy v potrebnom rozsahu zistili postoj a prežívanie maloletej na účely konania o prinavrátenie rodičovských práv a povinností matke, vychádzajúc nielen z deklarovaného postoja dieťaťa, ale predovšetkým z vyjadrenia psychológa Mgr. Dušana Grúňa a kolízneho opatrovníka, ktorý potvrdil dlhodobý záujem matky o styk s maloletou.

20. Ústavný súd považuje za ústavne udržateľný aj záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sledujú rozhodnutia súdov nižšej inštancie najlepší záujem maloletej a zodpovedajú aktuálnemu stavu,

keď má maloletá vytvorený silný vzťah k pestúnskej rodine, ale na druhej strane si uvedomuje i svoje postavenie k biologickej matke a kontakt s ňou neodmieta (bod 30 napadnutého rozsudku dovolacieho súdu). Zároveň je potrebné doplniť, že sudy záujem maloletej vyhodnocovali aj v kontexte zistených pomerov na strane matky, ktoré sa podľa vykonaného dokazovania stabilizovali a nebránili podľa názoru súdov tomu, aby boli matke prinavrátené rodičovské práva a povinnosti. Záujem maloletého dieťaťa bol teda posudzovaný a konfrontovaný so záujmami a právami biologickej matky.

21. V tomto smere ústavný súd zdôrazňuje, že rozhodnutím o prinavrátení rodičovských práv a povinností biologickej matke nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým bola maloletá zverená do pestúnskej starostlivosti sťažovateľky, pričom matka sa svojím návrhom zrušenia náhradnej starostlivosti ani nedomáhala. Nemožno preto súhlasiť so sťažovateľkou, že rozhodnutie o prinavrátení rodičovských práv a povinností naruša stabilitu prostredia, v ktorom maloletá žije. Sťažovateľka totiž napriek predmetnému rozhodnutiu konajúcich súdov vykonáva naďalej svoje práva a povinnosti k maloletej v rozsahu vymedzenom v rozhodnutí súdu o zverení maloletej do pestúnskej starostlivosti (§ 48 ods. 4 zákona o rodine), ktorá zahŕňa osobnú starostlivosť o maloletú, jej zastupovanie a spravovanie majetku v bežných veciach. Matka síce tak má právo v dôsledku rozhodnutia o prinavrátení rodičovských práv a povinností vykonávať svoje rodičovské práva a povinnosti v rozsahu, v akom nepatria sťažovateľke (§ 50 ods. 1 zákona o rodine), čo zahŕňa aj právo na styk, ale sama sťažovateľka v priebehu konania pred okresným súdom uviedla, že nebráni nadviazaniu vzťahu matky a maloletej, ale má obavy o výchovné pôsobenie matky (bod 7 rozsudku okresného súdu). Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zjavné, že sťažovateľka považuje prinavrátenie rodičovských práv a povinností biologickej matke predovšetkým za prekážku pre osvojenie maloletej. V tejto súvislosti uvádza, že spolu so svojím manželom iniciovala 21. septembra 2020 konanie o osvojenie maloletej (vedené okresným súdom pod sp. zn. 9P/195/2020), ktoré však bolo prerušené do právoplatného skončenia predmetného konania. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie o osvojenie bolo uznesením okresného súdu z 23. októbra 2024 zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu sťažovateľkou a jej manželom. Napokon v súvislosti s argumentáciou sťažovateľky prezentovanou v tomto smere je potrebné doplniť, že matka svoj súhlas s osvojením maloletej odvolala 25. septembra 2020.

22. Sťažovateľka svojou druhou námietkou prezentuje výhrady k náležitému zisteniu skutočného stavu veci, keďže v rámci podaného dovolania upozornila na nové skutočnosti týkajúce sa aktuálnych pomerov matky. Podľa sťažovateľky je preto nesprávny názor najvyššieho súdu, že nie je oprávnený posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení.

23. Najvyšší súd v reakcii na tvrdenia sťažovateľky o pravdepodobnom narušení vzťahu matky a jej manžela, ktoré majú preukazovať, že matka poskytla konajúcim súdom zavádzajúce informácie o jej pomeroch, uviedol, že nie je oprávnený formulovať nové skutkové závery ani preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ak sťažovateľka poukázala na § 77 CMP, v zmysle ktorého dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu, dovolací súd zdôraznil, že rozsahom dovolania (§ 439 CSP) treba rozumieť napadnuté výroky rozhodnutia dovolacieho súdu, dôvodmi dovolania sú námietky

uvedené dovolateľom podľa § 431 CSP a § 432 CSP. Rozsahom dovolania teda nemožno rozumieť revíziu skutkových zistení (skutočného stavu veci) urobených (zisteného) v právoplatne skončenom konaní súdov nižších inštancií (bod 14 napadnutého rozsudku).

24. Ani týmto záverom najvyššieho súdu nie je z ústavného hľadiska čo vytknúť. Dovolanie je v Civilnom mimosporovom poriadku upravené len veľmi stručne a upravuje len (dve) odlišnosti vo vzťahu k právnej úprave v Civilnom sporovom poriadku, pokiaľ ide o prípustnosť dovolania proti rozhodnutiam špecifikovaným v § 76 CMP a pokiaľ ide o viazanosť rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 77 CMP). Ostatné otázky, ktoré súvisia s dovolaním (najmä prípustnosť dovolania, náležitosti dovolania, konanie na dovolacom súde, viazanosť súdu dovolacími dôvodmi a pod.) sa spravujú režimom dovolania podľa Civilného sporového poriadku. Z uvedeného vyplýva, že aj v konaní, v ktorom dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania, sa nemožno podaným dovolaním domáhať revízie skutočného stavu ustáleného súdmi nižšej inštancie v právoplatne skončenom konaní, tak ako to konštatoval najvyšší súd.

25. Inštitút dovolania je primárne zameraný na odstránenie väd zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci, a nie na odstránenie skutkových deficitov konania. Vady vyskytujúce sa v priebehu zisťovania skutkového stavu veci môžu zakladať porušenie práva na súdnu ochranu len celkom výnimočne, najmä v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla určitú intenzitu, pričom tieto vady sa prelínajú s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (vrátane jeho aspektu predvídateľnosti a presvedčivosti) a prejavujú sa primárne ako deficit primeraného odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu. Ide spravidla o prípady tzv. opomenutých dôkazov (nevykonanie dôkazného prostriedku bez vecného zdôvodnenia v odôvodnení konečného rozhodnutia) a extrémneho nesúladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej (obdobne I. ÚS 517/2023). V aktuálne prejednávanej veci však nič nenasvedčuje tomu, že by k takejto situácii došlo.

26. Na základe uvedeného ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie konštatuje, že tento nie je spôsobilý relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

27. Ústavný súd súčasne dospel k záveru, že v rozhodovaní najvyššieho súdu nebolo zistené ani také pochybenie, ktoré by mohlo indikovať možnosť porušenia v ústavnej sťažnosti označených základných práv sťažovateľky hmotného charakteru podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a rovnako ani porušenie jej práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru. Z tohto dôvodu odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu